

Hej Anna!

Jag läste din artikel om assistansfusk "nu igen" (10 juni 2012) i Expressen och på nytt känner jag mig alldeles uppriven. Jag har själv ett funktionshinder sedan födseln och har sedan 30 år personlig assistans 24 timmar dygnet.

Jag minns tiden före rätten till assistans med fasa. Då kunde jag ha 60 olika människor på en månad som skulle hjälpa mig med allt från det mest intima som att tvätta mig i underlivet till att gå ut och handla. Jag kan inte kalla det för att leva utan för mig handlade varje dag om att överleva.

I dag är jag 49, arbetar halvtid som familjeterapeut/handledare och har två unga vuxna barn. Tillsammans med några andra initiativtagare var jag med och skapade denna fantastiska reform som för många av oss inneburit skillnaden mellan liv och död. Så många gånger som jag själv på grund av min muskelsjukdom klarat av både influensatider och diverse besvärliga förkylningar helt och hållet tack vare min enträgne make och mina ovärderliga personliga assistenter. På sjukhuset hade jag varit död.

Denna reform som du uttrycker dig "löper amok" är en reform som varit avgörande för oss som lever med funktionshinder. Det är inte reformen det är fel på snarare skulle man kunna ifrågasätta den girighet som allmänt råder i samhället. Men detta är ju absolut inget som är unikt för den här branschen, det finns ju även inom äldreomsorgen och andra områden också. Därför pågår en politisk diskussion om hur lagen om valfrihet utnyttjas av de giriga. Vad tycker Du i den frågan?

Vad tycker Du att vi som är beroende av assistans skall ändra på? Tycker Du att hela reformen skall skrotas? Får vi som behöver assistans för många timmar? Själv behöver jag assistans dygnet runt. Schablonbeloppet räcker precis. Det är 267 kronor per timme. När arbetsgivaravgifter, semesterersättning och andra kostnader dragits av blir lönen till assistenten 127 kronor per timme. Tycker Du att assistenterna har för höga löner?

Så till kontrollen. Min funktionsnedsättning prövas vartannat år. Då skriver min neurolog på ett av Sveriges ledande universitetssjukhus ett intyg där han beskriver min funktionsnedsättning. Kanske skulle vi ha läkare som är särskilt auktoriserade att skriva sådana intyg. Kanske skulle kassan ha läkare med särskilda kunskaper i dessa frågor som granskar intygen.

Min fråga är; finns det över huvud taget någon journalist i dagens Sverige som står på som du uttrycker det "samhällets svaga" sida? Eller är det så att ni helt enkelt har fått så höga löner så att ni nu börjar bli oroliga för de "höga skatterna"?

Varför undrar du inte i stället hur denna fantastiska reform skulle kunna utvecklas så att flera grupper i samhället skulle kunna få liknande hjälp. Tänk på alla dem som utförsäkras, inte hittar någon plats på arbetsmarknaden och tvingas leva på försörjningsstöd, många gånger under förödmjukande former.

Att det finns människor som utnyttjar välfärdssystemet är förkastligt. Det är ju självklart, det behöver jag inte skriva om. Men att skriva om fusk och samtidigt skriva om höga kostnader skapar falska samband. Det är det försåtliga med din artikel. De höga kostnaderna beror kanske på att människor behöver detta.

Det är väl använda pengar. Därför tycker jag att det är fel när du skuldbelägger oss som behöver assistans, när du skriver "I ett läge då äldrevården går på knäna och gamla ropar ohörda i natten är det inte försvarbart att fortsätta låta miljarderna rulla i väg okontrollerat till assistansbranschen. Varför är äldres hjälpbehov så oändligt mycket mindre värda?"

Du ställer oss som är beroende av samhällets stöd mot varandra. Du vill få oss att skämmas och få dåligt samvete. Vi skall kämpa med varandra om de skattemedel som finns tillgängliga. Jag tycker du i stället borde tala om de girigas ansvar. Ställ dem vid skampålen, inte oss som behöver assistans.

Heléna Karnström